

Maade, hvorpaa Kronen kan stige for hurtigt, er ved at fremtvinge Guldindløsning. Fremtvinger man Guldindløsning i Dag, er Kronen i Pari i Morgen. Men saa er den faldet igen om et Aar, og det skulde jo nødig ske.

Erhvervsministeren (Stauning): Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, der i Gaar talte paa Venstres Vegne, følte Trang til at se tilbage til det Valg, der fandt Sted i April, og gjorde en Bemærkning om, at ved dette Valg havde Valutaen været i bølgende Uro paa Grund af den Brug, der gjordes af Valutaspørgsmaalet i Valgkampen. Jeg tør dog maaske i al Beskedenhed minde det ærede Medlem om, at hvis Valutaspørgsmaalet blev draget ind i Valgkampen, saa har ingen mere Ansvar derfor end det ærede Medlem. Hvis der blev bølgende Uro i Valutaen som Følge deraf, skyldes det, at det ærede Medlem som daværende Statsminister kastede en Valutaplan paa Bordet her, en Valutaplan, som han vidste at han ikke havde Enighed med sine allierede om, en Valutaplan, der var bristet paa Forhandlingens Stadium mellem Venstre og de Konservative, og som han derefter benyttede som Grundlag for Folketingets Opløsning. Hvis Valutaspørgsmaalet saa ikke skulde blive Indsats i Valgkampen, ved jeg ikke, af hvilken Beskaffenhed man skulde være i Danmark. Jeg tør maaske tilføje til det ærede Medlems Erindring, at der jo ogsaa var et Medlem af Venstre, der just i de Dage rejste ud til Roskilde og holdt en Tale, i hvilken han sagde: Den bedste Valutaforanstaltning er Valget. Saadan synderlig ivrig har man altsaa ikke fra Venstres Side været for at hindre, at Valutaspørgsmaalet kom ud i Valgkampens bølgende Uro, som det ærede Medlem sagde. Naa, i øvrigt gik det jo slet ikke saa galt, Uroen var ikke saa voldsom bølgende. Kronen bølgede i alt Fald glædeligt opad under Valgkampen. Den steg, takket være de Forventninger, der næredes til, at Valget nok skulde bevirke en Bedring i Forholdene.

I øvrigt maa jeg i høj Grad anerkende den Aand, der har præget Forhandlingerne i Gaar og ikke mindre i Dag. Den var væsentlig forskellig fra den Aand, der i Gaar og i Dag har præget Venstres københavnske Blad, og for øvrigt ogsaa et Blad, der vistnok endnu kaldes konservativt. Den Aand, der præger disse Blade, synes mig at være et Vidnesbyrd om, at det mindre er Kronens Stilling, der er det afgørende for disse. Kronens Stilling, dens Højnelse eller dens Fald, træder ganske i Skygge for de politiske

Partimanøvrer, som synes at være Hovedsagen. Og denne Tendens er jo ikke helt ukendt, jeg har ogsaa mærket den fra visse Kredse i Forvejen allerede. Thi der er Kredse, der absolut ikke har nogen Interesse i at se Kronen blive stabiliseret og hævet, der fremdeles betragter den lave Krone som den gode Ven, og i disse Kredses Interesse maa det vel være, at der virkes paa den Maade, det sker, ikke mindst i Venstres Hovedstadspresse.

Men ikke mindst den Tale, jeg i Dag har hørt, har overbevist mig om, at det ikke er denne Presses Tone, der er det afgørende. Jeg ser ikke bort fra de Indvendinger, der er fremsat under Forhandlingen, specielt af Ordførerne, Indvendinger mod visse Principper i den foreslaaede Ordning, og jeg beklager disse Indvendinger. Men jeg tror aldeles ikke, de kan opretholdes, og jeg føler mig overbevist om, at der ogsaa i Venstre er en betydelig Interesse for nu at søge en Løsning tilvejebragt paa et sundt og solidt Grundlag. I den Henseende takker jeg det ærede Medlem Hr. N. P. Jensen for det Tilsagn, han har givet, om paa Grundlag af det foreliggende Forslag at deltage i disse Forhandlinger med den Sagkundskab, han som Nationaløkonom raader over. Og lad mig tilføje, inden jeg gaar over til de Enkeltheder, der er fremdraget, at de politiske Partier staar i denne Sag overfor et vægtigt Ansvar. Nu kan der skabes Ro, Orden og Opgang i den danske Valuta, nu kan der skabes en Tilstand væsentlig forskellig fra den, vi hidtil har levet under — det kræver Ofre fra flere Sider, Ordningen kan kun faas, naar Offeret bringes —, og jeg ønsker derfor at fremhæve det Ansvar, de vil faa, der maatte ønske at forhindre en god Løsning. Jeg vægrer mig ogsaa ved at tro, at der skulde være ret mange indenfor den høje Rigsdag, der vil opretholde en Modstand som den, der andetsteds er kommet til Orde.

Med Hensyn til Nationalbankens Stilling har man i høj Grad overdrevet den Skyld, Nationalbanken har. Der har været talt meget, alt for meget, om Nationalbankens Pligter, men man har handlet alt for lidt. Thi der er jo, trods al denne Tale fra visse Sider om Nationalbankens Skyld og Pligter, aldrig før handlet overfor Nationalbanken, aldrig før end forud for dette Lovforslags Fremsettelse. Nu er der tilvejebragt Grundlaget for en Ordning, der bringer Nationalbanken til ogsaa at udrette noget af det, som man fra visse Venstrekredses Side i særlig Grad har fremhævet i Aviser og paa Møder. Man fremhævede